

Cengiz Aktar: 1915'e girerken

Posted on 31/12/2014

Kimbilir, başımıza çökmüş olan bunca kötülük, bitmeyen toplu kıyımlar, belimizi bir türlü doğrultamıyor olmamız, yüz yıllık âh ile yüz yıllık yalanın lânetidir. Ne dersiniz? Bu topraklarda inleyerek can veren, mezarsız, tabutsuz, duasız sabilerin, kadın, erkek silâhsız Ermenilerin bedduasıdır belki. Rumlar, Süryaniler, akabinde Alevîler ve Kürtlerle birlikte, bütün karayazılı vatandaşlarımızın azap içindeki ruhlarının, yüz yıldır semalarda süzülen hayaletlerinin ruhlarımızda yarattığı kasırgalardır.

1915'ten beri yüzleşilmemiş katliamlar, ödenmemiş bedeller belki şimdi bambaşka mecralarda torunlarca ödeniyor. Alınan canlar, çalınan hayatlar, talan edilen yuvalar, yıkılan kiliseler, müsadere edilen okullar, gasp edilen mallara mukabil edilen intizarlar, "yedi göbek zürriyetinize haram zıkkım olsun" temennileri... O dağlarca adaletsizliği biz mi ödüyoruz bir şekilde acaba? Tahsilât, yüzleşememenin bulaştırdığı yüzsüzlük, müzmin haksızlığın alışkanlık hâline getirdiği ahlâksızlıkla mı tecelli ediyor? Toplumca yüzyıldır çürüyoruz, her bir yanımızdan irin akıyor sanki.

Bu asırlık lânete rağmen 2015 de "soykırım oldu mu olmadı mı" münazaralarıyla geçecek. Devletin şimdiki kiracılarının nasıl hâlâ bu ayıbı örtmek ve ötelemek için içeride ve dışarıda çaba sarf ettiğini izleyeceğiz. Ellerinden gelse 2015 yılını atlar 2016'ya geçerler! Üç kavruk tez, ayaklanma, düşmanla işbirliği ve mağduriyet ("esas onlar bizi kesti") ile sınırlı inkâr edebiyatı, biçare toplantılar dizisinde terennüm edilecek. Kendimiz çalıp kendimiz dinleyeceğiz. 24-25 Nisan günleri yapılacak devlet töreni, soykırım değil Çanakkale'de Anzak günü vesilesiyle idrak edilecek. Ve bol bol Çanakkale masalı dinleyeceğiz. Ama kimseye dinletemeyeceğiz.

Daha başımıza fazladan ne gelmesi lâzım acaba bu kanlı ulus inşasıyla hesaplaşmak için?

Kendi hâlinde, çalışkan, üretken, sanatkâr ve barışçıl bir halkın, tüketen ve savaşçıl halklarca itlafını bilmek, anmak ve onların torunlarıyla hemdert olmak için.

O karanlık günlerde, o ölüm kadar soğuk 1915 yazında bedbaht Ermenileri “Ur eir Astvadz?” diye haykırarak tanrılara isyan ettiren zulmü bir nebze olsun hissedebilmek için.

“Soykırım mıydı değil miydi” bilmecelerini, “kim kimi kesti” bulmacalarını bir kenara, elimizi ise vicdanımıza koyup 1915’te milyonlarla ifade edilen bir Osmanlı unsurunun artık Anadolu’da yok, bakayanın da gizlenerek veya ihtida etmiş hâlde var olduğunu görmek için. Hrant’ın deyimiyle dört dörtlük bir kültür soykırımını, muazzam bir medeniyet kaybını idrak etmek için.

Bu toprağın Müslüman olmayan vatandaşlarının artık burada yaşamıyor olmasının bu memleketin en büyük kaybı olduğunu kavrayabilmek için.

Ermenilerin o vakitler Büyük Felâket olarak adlandırdıkları soykırımın, yalnız kendi felâketleri değil bu memleketin de felâketi olduğunu akıl edebilmek için.

Öldürülen, kovulan, kaçmak zorunda bırakılan Gayrimüslim vatandaşlarımızın akıbetlerinin aynı zamanda beyin itlafı, beyin göçü, burjuvazi, kültür ve medeniyet zayıfatı olduğunu fark edebilmek için.

El konulan mal, mülk ve çocuklarının lânetini hesap edebilmek için.

Yaşar Kemal’in “sahibi kaçmış yuvada, öteki kuş barınamaz; yuva bozanın yuvası olmaz; zulüm tarlasında zulüm biter” bilgeliğini idrak edebilmek için.

Ermeni soykırımı, Anadolu'nun Büyük Felâketi bu topraklardaki tabuların anasıdır. Konuşulmadığı, bilinmediği, idrak edilmediği, yüzleşilmediği, hesaplaşmadığı sürece lâneti üzerimizde olmayı sürdürecektir. Yüzüncü yıldönümü ezberleri bozabilmek, ötekini duyabilmek, anlayabilmek ve böylece toplu tedaviye başlayabilmek için tarihî bir vesile oysa.

Kaynak: Taraf.com.tr